

EILEEN GARVIN

Het lied van de bijen

Vertaling Karin de Haas

BAND 2

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440110

NUR 302

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2021 Eileen Garvin

Oorspronkelijke titel: *The Music of Bees*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland

Vertaling: Karin de Haas

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Het leven van de dar

Bijen komen in een zeer vredige stemming tevoorschijn uit hun kast; en zolang ze niet worden mishandeld, zijn ze heel goed te benaderen.

L.L. Langstroth

De zon scheen genadeloos op Harry's schouderbladen toen hij wegfietsde bij de boerderij van Alice Holtzman. Zijn maag rammelde. Sinds de burrito die hij die ochtend bij het kraampje in het centrum had gekocht, had hij niets meer gegeten. Hij was blij dat hij de baan had gekregen, maar het had niets veranderd aan het feit dat hij bijna zonder geld zat. Alice en hij waren een uurloon overeengekomen, en ze had hem gevraagd om de volgende avond terug te komen om een werkschema op te stellen. Daarna had ze gevraagd of er nog iets anders was wat hij wilde bespreken. Hij had bijna om lunch gevraagd, maar dat zou wel een heel raar verzoek zijn, dus hij deed het toch maar niet.

Terwijl hij de heuvel op fietste richting het

stadje, kreeg hij steeds meer honger. Hij stopte bij de supermarkt om het toilet te gebruiken en de gratis hapjes te proeven. Hij at blokjes kaas en stukjes salami van een servetje tot de dame achter de toonbank hem nadrukkelijk aanstaarde. Vlug schoof hij de kleine stukjes vlees in zijn mond en vertrok. Nu had hij nog meer honger, alsof de hapjes zijn eetlust alleen maar hadden aangewakkerd. Hij sprong weer op de Schwinn en reed over de brug richting het ziekenhuis. Hij zag als een berg tegen het bezoek aan oom H op.

Bij de rivier liep zijn ketting vast, en hij stapte af om hem los te maken. Hij waste zijn vettige handen in het openbare toilet aan de waterkant, en toen hij naar buiten kwam, hoorde hij de stem van een man door een microfoon schallen. ‘Check één. Check twee. Check drie. Check, check, check. Hallo, Hood River! Volgens mij staat hij zo goed, Doug,’ zei de stem.

Harry zag dat een band zijn spullen op het gras had neergezet – drie mannen met een bas, een drumstel en een gitaar. Hij rook de geur van gegrild vlees en zag een vrouw een grootverpakking van rode plastic bekertjes open-trekken naast een ijskoude biertap. Harry liep ernaartoe en zag een lange tafel staan vol alu-

minium dienbladen met daarop bergen aardappelsalade, witte bonen in tomatensaus, hartige taarten en salades. Mensen stonden in de rij voor de barbecue om een hamburger of hotdog te bemachtigen. Hij voelde zich draaiërig van de honger.

‘Hé, kerel. Sta je in de rij?’

Hij draaide zich om en zag de grote man van het kitestrand staan. Zijn lange haar hing in zijn gezicht, en zijn mouwloze shirt onthulde gespierde bruine armen.

‘O, hé! Jij bent het, van de kaneelbroodjes! Hoe gaat het?’ De man gaf hem een high five alsof ze oude vrienden waren. ‘Harry, toch?’

Harry knikte verrast. Hij was niet gewend dat mensen zich hem herinnerden.

‘Yogi,’ zei de grote kerel, en hij tikte met een dikke duim tegen zijn borst. ‘Leuk je weer te zien, gast. Pak eens een bord voor me, wil je?’

Harry gaf hem een papieren bord, en Yogi begon het enthousiast vol te laden met voedsel. ‘Pak er ook eentje voor jezelf, man.’

‘O nee. Ik heb niet betaald, ik kan niet...’ begon Harry, maar Yogi schudde zijn hoofd, zodat zijn lange haar om zijn gezicht vloog.

‘Nee joh, het is gratis! De haven geeft elk jaar een barbecue ter ere van de kitesurfers,

aan het begin van het seizoen. Zo houden ze iedereen tevreden.'

Yogi lachte en schudde zijn haar uit zijn gezicht. Harry, die niet kon geloven dat hij zo met zijn neus in de boter was gevallen, vulde zijn bord en volgde Yogi naar de barbecue. Met twee hamburgers en een koud biertje de man gingen ze op het gras zitten, in de schaduw van een boom. Tussen het eten door hield Yogi een interessante, zij het tikje verwarrende monoloog over zijn kitesessie van die ochtend en een nieuw trucje dat hij onder de knie probeerde te krijgen: de *dark star*.

Harry knikte terwijl hij luisterde, hoewel hij er de helft niet van begreep. Hij deed zijn best om op zijn vlees te kauwen en het niet in één keer door te slikken.

Yogi nam een slok van zijn bier en veegde zijn mond met zijn pols af. 'Heb jij het al geprobeerd?'

Harry schudde zijn hoofd. Hij praatte niet graag over zichzelf, en na een korte aarzeling vertelde hij Yogi dat hij druk was geweest met het zoeken naar werk en dat hij een baan had gevonden.

'Dat is geweldig!' zei Yogi, en hij stak zijn hand weer op voor een high five. Meestal vond

Harry het vreselijk als mannen dat deden, maar Yogi maakte een oprechte indruk. Hij overwoog om hem over de bijenboerderij te vertellen, maar Yogi was alweer over het kitesurfen begonnen.

‘Luister. Kom op je volgende vrije dag hiernaartoe, dan geef ik je een introductieles. Ik heb extra spullen, dus ik kan je laten zien hoe het moet. Serieus, zo moeilijk is het niet. En dan hoef je je niet blauw te betalen aan een instructeur,’ zei hij, met een duimgebaar naar de opleggers van de kiteschool. ‘Ze zijn prima voor mensen die geld hebben, hoor. Maar wij gewone lui moeten elkaar een beetje helpen.’

Harry knikte, maar hij voelde zich een tikje ongemakkelijk. De laatste keer dat iemand tegen hem had gezegd dat gewone lui elkaar een beetje moesten helpen, was hij achter de tralies beland.

Yogi zette zijn biertje op het gras. Hij pakte een elastiekje en bond zijn haar in een paardenstaart.

‘Als je wilt, zal ik je verklappen wat het geheim is, wat de instructeurs je niet vertellen. Volgens mij ben jij wel zo’n gast die het zal kunnen begrijpen.’

Harry knikte.

Yogi stak zijn handen voor zich uit, met de handpalmen omhoog. Hij dempte zijn stem tot een fluistering. ‘Oké. Het geheim is: je moet de wind voelen.’ Hij deed zijn ogen dicht, liet zijn hoofd wat naar achteren leunen en rolde met zijn grote schouders.

Harry begon te lachen, maar toen beseftte hij dat Yogi bloedserieus was.

Met gesloten ogen en zijn handen omhoog vervolgde Yogi met zachte stem: ‘Je moet je afvragen: wat doet de wind en hoe kan ik hem vangen? Hoe kan ik met hem meebewegen? Wat is mijn plek in dit prachtige atmosferische moment? Alleen dit moment. Hier en nu. Je moet luisteren naar het universum en horen wat het je te vertellen heeft.’

De grote man ademde in door zijn neus en uit door zijn mond.

Harry wist niet wat hij moest zeggen. Yogi deed zijn ogen open en lachte, en zijn stem klonk weer normaal.

‘Het is magisch, man. Serieus. Heel zen. Zo probeer ik ook te leven. Van moment tot moment.’ Hij stopte Harry tegen de schouder. ‘En jij krijgt het helemaal onder de knie! Ik weet het zeker!’ Hij veegde met een dikke vinger over zijn bord en likte hem af. ‘Oké, ik

moet ervandoor. Ik heb afgesproken met wat gasten die bij Viento kitesurfen. Maar serieus, kerel, als je weer eens vrij hebt, kom dan naar me toe. Ik ben hier elke dag. Later, Harry.'

Hij stak zijn vuist naar voren, en Harry stootte de zijne er een tikje onhandig tegenaan. Hij keek Yogi na terwijl hij wegbeende, onder-tussen zwaaiend en roepend naar mensen.

Ik heb een baan, dacht Harry. En misschien ook wel een vriend. Hij glimlachte en ging op zijn rug in de schaduw van de boom liggen, tevreden met zijn gevulde buik. Hij zou heel even zijn ogen dichtdoen, dacht hij, en toen viel hij in slaap.

Toen hij wakker werd, was iedereen vertrokken en flirtte de zon met de horizon. Hij dacht aan zijn oom en zijn belofte om zijn moeder te bellen. Vlug sprong hij op zijn fiets en stak de brug over. Tegen de tijd dat hij heuvelop-waarts naar het ziekenhuis reed, was de schemering over de bergkam neergedaald en de rivier onder hem nog slechts een donker lint. De ziekenhuisdeuren schoven sissend open, en de scherpe geur van ontsmettingsmiddel drong zijn neusgaten binnen. Hij haastte zich naar de kamer van oom H en bleef in de deuropening staan. De klikkende en piepende machines wa-

ren weg, net als de bloemen die zijn moeder had gestuurd, en zijn oom zelf. Zijn schedel prikte alsof iemand ijskoud water over zijn hoofd had gegoten. Vlug liep hij naar de verpleegstersbalie.

‘Eh... Ik ben op zoek naar Harold Goodwin. Hij lag in kamer 9?’

Het was de aardige verpleegster, die hem stiekem een avondmaaltijd had gegeven. Ze kwam achter de balie vandaan en ging met een ernstig gezicht voor hem staan.

‘Het spijt me zo. Je oom is vanmiddag overleden. Hij had een ademhalingsstilstand, wat je wel vaker ziet na een beroerte.’

Ze wachtte heel even, zodat Harry kon bevatten wat ze had gezegd. Ze legde uit dat oom H door een zwelling in zijn hersens niet meer had kunnen ademen. Ze herinnerde hem aan de wilsverklaring en zei dat zijn oom geen pijn had gehad.

Harry's hoofd tolde, zijn handen voelden klam aan en er verschenen zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd. De verpleegster zei dat ze de naaste familie al hadden gebeld. Zijn moeder wist het dus al. Het lichaam was overgebracht naar het mortuarium. Ze legde haar hand op Harry's elleboog en loodste hem naar een stoel. De ruwe roze bekleding deed Harry denken